

[Per Hækkerup.]

side kan vi vente den samme hårdhændede oppositionspolitik, hvor man alene sætter hensynet til det kommunistiske partis taktiske interesser over hensynet til, hvad der i den givne situation betyder det bedst mulige for den danske arbejderklasse. Det ærede medlem skal ikke glemme, at havde hans aktion, som vi var vidne til for et øjeblik siden, fået den tilslutning her i tinget, som han så stærkt opfordrede til, så var regeringen væltet, og så havde det ærede medlem fået en anden regering, formentlig den, han har frarådet kongen at tage, og så kan han være sikker på, at resultatet ikke var blevet, at der var blevet gennemført kriseforanstaltninger og et lovgivningskompleks, der havde fået den samme byrdefordeling som det nuværende. Så er jeg bange for, at hans lille politiske talekunst her ville have bibragt den danske arbejderbefolkning tungere byrder i overensstemmelse med de linjer og synspunkter, som de to store oppositionspartier har givet udtryk for. Derfor tror jeg ikke, det ærede medlem burde lade sig henrive til så lystelig en debat, som vel kan indbringe ham bifald fra højre side i salen. Han burde lade sit grundsynspunkt bestemme også af saglig hensyntagen til regeringens politik.

Erik Eriksen: Jeg skal i min replik holde mig til ganske enkelte ting, som for mig både af politiske og personlige grunde må siges at være væsentlige. Jeg tror, at billedet af regeringsdannelsen, løfterne før valget, og det, der sker nu gennem det kompleks af lovforslag, vi beskæftiger os med, står ganske klart for befolkningen.

Se, når den højtærede statsminister som den elskværdige og hjælpsomme mand, han jo er over for sine partnere, talte om, at jeg i går foretog arkæologiske undersøgelser eller udgravninger, så vil jeg gerne sige til den højtærede minister, at det er ikke særlig gamle ting, jeg fremdrager; det er arkæologiske fund, som ikke er mere end en måneds tid gamle, og det er altså disse fund, som er retsforbundets og det radikale venstres løfter forud for valget. Det er altså ikke noget gammelt. I så henseende er jeg slet ikke som den højtærede minister hr. Viggo Starcke, der i et og samme ånde-

dræt nævner 1787, 1849 og datoen for regeringsdannelsen i år.

Når den højtærede statsminister nu igen taler om regeringsdannelsen og hævder, at jeg ikke anførte de sande grunde til, at jeg sagde nej til dannelsen af en venstreregering, må jeg have lov til alvorligt at protestere. De grunde, jeg gav i går, vil man kunne læse i Folketingstidende uden det tillæg, man nu vil lægge i dem. Det er også en fordrejelse, når den højtærede statsminister paralleliserer med 1950, hvor jo for øvrigt det radikale parti ikke modsatte sig, at det konservative parti kom med i regeringen. Det gjorde man ikke i 1950, det er noget, man har fundet frem til nu. Derfor er det, jeg siger, at vi ser klart den politiske interesse og den taktik, der i denne tid har ligget i de radikales stilling.

Til den højtærede statsminister skal jeg sige, at jeg dannede ikke regering i 1950 efter et valg. Nej, jeg dannede regering på grundlag af, at socialdemokratiet løb fra regeringsmagten og fra regeringsansvaret, for den socialdemokratiske regering kunne være blevet siddende, om den havde ønsket det; det gør dog en forskel.

Hvad angår regeringsdannelsen, henviser jeg til, hvad jeg sagde i går, men vil yderligere, idet jeg gør forsøg på ikke at gentage, hvad jeg har sagt, understrege, at ingen kunne hverken under valgkampen eller under forhandlingerne om regeringsdannelsen være i tvivl om, hvad venstre og jeg ville. Ingen kunne være i tvivl om, hvad målet for venstres politik var, nemlig den bredest mulige liberalisering, og at når de radikale ikke ville være med, måtte det blive en venstre-konservativ regering. Det er rigtigt, at de radikale ikke direkte har stillet betingelser til en ren venstreregering, men de udtryk, de gav for deres holdning over for en venstre-konservativ regering, var af en sådan beskaffenhed, at jeg var helt på det rene med, hvilket afhængighedsforhold en venstreregering ville komme i over for det radikale parti og dermed senere over for socialdemokratiet. Jeg vil igen understrege, at det forekommer mig, at der skal være overensstemmelse mellem det, man går til valg på, og det, man efter valget foretager sig.

Det er ganske mærkeligt at høre de radi-